

33 שובע, מושבע בכחות הבאים ע"י השבועה, כידוע
34 הפירושה⁶² ב"משביעין אותו תהי צדיק כו"⁶³ –
35 שזה מורה שכת הקדושה שבהחפץ נעשה "עולה
36 מאלי" מהחפץ עצמו, וזה עצמו פועל שבועת
37 האדם (גם מלשון שובע)⁶⁴.

38 וכפי שזה בנוגע לחפצא של קדושה בקרבנות:
39 הגם שקדושת הקרבן נעשית ע"י האדם המקדש
40 את הקרבן, הרי הקרבן מתקדש בקדושת הגוף,
41 שאינה נפקעת⁶⁵, הקדושה נשארת באופן
42 ד"מאלי", עד שהקרבן מכפר על האדם (הגם
43 שקדושת והקרבת הקרבן היא דוקא ע"י האדם
44 המקדיש והמקריב את הקרבן, כמ"ש⁶⁶ "אדם כי
45 יקריב מכם קרבן לה" (וכיו"ב)).

46 והחידוש בזה יש לומר, שאע"פ שמצ"ע אין
47 גשמיות העולם קשורה עם קדושה, ובכדי להמשיך
48 שם קדושה, עד באופן שיפעל שמוזה יעשה חפצא
49 של קדושה – צריכים להגיע לכחו של הקב"ה
50 שמחבר הפכים (וזה ניתן במ"ת, כאשר נתבטלה
51 הגזירה⁶⁷ בין עליונים ותחתונים⁶⁸), הרי הקב"ה
52 נתן כח (ליהודי), שע"י עשיית מצוה עם דבר גשמי
53 יהפוך הדבר הגשמי עצמו לחפצא של קדושה
54 באופן ד"עולה מאלי", שכביכול לא צריך לכת
55 העליון (וכח האדם) להמשיך בו קדושה⁶⁹.

62 "הגהות וביאורים" לתניא פ"א ("קיצורים והערות" לתניא
ע' נז). ד"ה תניא בספ"ג דנדה כו' וד"ה ועשית חג שבועות
להצ"צ (קטעים מהם נעתקו בליקוט פירושים וכו' לתניא שם).
סה"מ תרמ"ץ ע' רלט.

63 נדה ל, סע"ב.

64 ושובע דקדושה הוא באופן ד"מעלין בקודש" ("עולה").
65 חולין קלט, א. וגם בנוגע לקדושת דמים, ההלכה היא
שאינה נפקעת (רמב"ם הל' שחיטה פ"ג ה"כ ובכסף משנה שם).
ובדוגמת זה ה' אצל אברהם (גם קודם מ"ת) כאשר השביע את
אליעזר באמרו (חיי שרה כד, ב) "שים נא ירך תחת ירכי" (אף
שזה היפך הצניעות), "לפי שהנשבע צריך שיטול בידו חפץ של
מצוה" (פרש"י שם), והחפצא של מצוה היחיד קודם מ"ת ה'
במצות מילה (ראה בארוכה לקו"ש ח"א ע' 40. ח"ג ע' 760.
חט"ז ע' 213). [נצ"ע הטעם שלא השביע אותו בחפצא דקדושה
של קרבנות, שכיון שכל ענין הקרבן הוא שמשנתנה מציאותו
להיות עולה לה', מסתבר לומר, שגם בקרבנות שלפני מ"ת ישנו
הגדר דחפצא דקדושה].

66 ויקרא א, ב.

67 תנחומא וארא טו. שמו"ר פ"ב, ג.

68 ראה בארוכה לקו"ש ח"ג ע' 887 ואילך. ובכ"מ.

69 ויש לומר הטעם, לזה, שהוא מצד כח העצמות שביש
הנברא (גשמיות העולם), ש"הוא לבדו (מהותו ועצמותו) בכחו
ויכלתו לברוא יש מאין ואפס המוחלט ממש" (אגה"ק ס"כ – קל,
ריש ע"ב), שענין זה מתגלה בעולם ע"י קיום התומ"צ בגשמיות

1 המציאות דיש האמיתי – אזי עבודת היהודי
2 בתומ"צ (קיום רצון ה') איננה כדבר נוסף, מיד
3 בפעם הראשונה (אפילו ללא העבודה דהרגל נעשה
4 טבע), כיון שמציאותו עצמה קשורה עם יש
5 האמיתי, ואצל הקב"ה כביכול אין חילוק בין
6 הפעם הראשונה ופעם השני', השלישית וכו'.

7 ויש לומר, שסדר העבודה צריך להיות,
8 שתחילה – בתחילת העבודה (כאשר הגוף מעלים
9 על אור הנשמה ותומ"צ), צריכה העבודה להיות
10 באופן דהרגל נעשה טבע, ע"י זיכרון הגוף; ועי"ז
11 מגלים – את כח העצמות בגוף היהודי.

12 ו. וכפי שהוא בנוגע לעבודת האדם (בעצמו
13 ועם אחרים) – כך צריך להיות גם בנוגע לעבודה
14 בעולם:

15 עי"ז שיהודי מקיים מצוה עם דבר גשמי
16 שבעולם (ורוב מצוות הן דוקא בדברים גשמיים⁵⁷)
17 – נעשה בירור וזיכרון בהדבר הגשמי, עד שבכמה
18 ענינים ה"ז נעשה חפצא של קדושה (ככמצות
19 מילה וכיו"ב).

20 והגם שקדושת החפצא נעשית דוקא ע"י האדם
21 המקדש את הדבר, – דוקא ע"י האדם המקיים את
22 המצוה – אבל אח"כ נקבעת הקדושה בהדבר
23 הגשמי, באופן שגם לאחר (זמן) קיום וקידוש
24 החפצא, נשאר שם הקדושה [ועד"ז הבירור
25 וזיכרון בכל הדברים הגשמיים שבהם מקיימים
26 מצוה], באופן ד"מאלי"⁵⁸.

27 ועד יתירה מזה, שיש בכחו של החפץ שאדם
28 יעשה עמו שבועה בנקיטת חפץ של קדושה⁵⁹, ז.א.
29 שדוקא באמצעות החפץ של קדושה נפעלת שבועת
30 האדם (שלא היתה ע"י שבועת האדם בפני עצמו⁶⁰,
31 אע"פ שקדושת החפץ נעשתה ע"י האדם),
32 שמתחייב לקיים את השבועה⁶¹ [וגם שבועה מלשון

שענין זה הוא בעיקר בנוגע לגוף ישראל. וראה סה"ש תשמ"ח
ח"ב ע' 520 הערה 42. וש"נ.

57 תניא פ"ד (ת, ב). אגה"ק ס"י (קיד, ב ואילך). ובכ"מ.

58 ראה בכ"ז בארוכה לקו"ש חט"ז ע' 212 ואילך. וש"נ.

59 שבועות לח, סע"ב. רמב"ם הל' שבועות פ"א ה"ח. שו"ע
חור"מ ספ"ז ס"ג.

60 ו"הדינין שהשביעו בלא נקיטת חפץ בידו הרי אלו
טועים, וחזור ונשבע וספר תורה בידו" – רמב"ם שם ה"א,
משבועות שם. רמ"א חור"מ שם.

61 ראה לקו"ש חכ"ה ע' 271 ואילך. וש"נ.